

Barışın yolu

2013 senesi Kürt Ulusal Sorunu konusunda karşılıklı adımların atıldığı bir yıl olarak başladı. Bu süreç çok hassas bir süreç olacak. Provokasyonlara zemin olabilecek bir dizi gelişmeler yaşayabiliriz. 31 Aralık Lice, 09 Ocak Paris ve durmak bilmeyen hava bombardımanları bu olgunun işaretlerini veriyor. Savaş bir sanattır, barış ise o sanatın sonucudur. Kazanani, kaybedeni olabileceği gibi karşılıklı bir uzlaşma gibi de yorumlanabilir. Ancak bizim gerçeğimizde durum biraz daha farklı. Adını anmanın bile 20-25 yıl önce büyük bir suç teşkil ettiği Kürt ulusunun temsilcisi Kürdistan Özgürlük Hareketi ile ülkemizde bugün gelinen durumda bağitlanacak olan bir barış anlaşması Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi açısından, bu zorlu mücadeleler sonucunda önemli kazanımlar içerecektir. Kuşkusuz ki bu sonuç değildir. Ama önemli bir aşamadır. Koşulları sağlanırsa bu barış sonrasında mücadele farklı düzlemlerde gelişmeye devam edecektir.

Barış süreci sadece Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi açısından yeni bir aşama teşkil etmemektedir. Özü itibarı ile gelinen nokta Türkiye'nin topyekün demokratikleşmesi mücadelesinde yeni bir aşamaya tekabül edebilir. Burada da Türkiye işçi sınıfı hareketine, Türkiye devrimci hareketine önemli görevler düşmektedir. Bu süreç eğer doğru değerlendirilebilirse Türkiye devrimci hareketinin etkisinin artacağı, yığınsallaşabileceği, yerel ve merkezi anlamda etki ve temsilinin gelişebileceği bir aşamaya gelebilir. Partimizin bu dönem sürecinde mücadelesi ve gelişimi, Kürdistan Özgürlük Hareketi ile bağlaşıklığı, sonuçta partimizin yasal çalışma olanaklarının savaşım için elde edilebileceği bir durum yaratabilir.

Barış'ın yolu fedakar ve zor bir mücadele sonucunda açılıyor. Barış, ancak uğruna mücadele edilirse korunabilir ve geliştirilebilir. Sınıf mücadelesinde ise ulusal mücadelenin aksine barış yoktur. Sınıf mücadelesi toplumsal devrimin başarılması ile savaşı ve sömürsüz bir düzenin yolunu açabilir. Toplumun demokratikleşmesi ise bu anlamda barışın yolunun açılmasında mücadelede yeni bir aşamayı tarif eder. Ulusal anlamda gerçek bir barışın yolu bu mücadeleler içinde örülerek elde edilecektir.

Açıklama

Türkiye toplumuna yeni bir bilinç gereklidir

Türkiye yeni bir sürece giriyor. Otuz yılı aşkın zorlu mücadeleler sonucunda devlet "terörist başı", "bebek katili", "bölücü başı" olarak nitelendirildiği Abdullah Öcalan ile masaya oturdu. Bu Türkiye Cumhuriyeti tarihinde bir ilktir. Bu görüşmeler ve onu takip edecek müzakereler sonucunda, eğer uluslararası Gladyo ve onun ülkemizdeki uzantısı kontrgerilla, bu süreci baltalayamaz ise, ortaya yepyeni bir durum çıkacak. Bu durum Türkiye'nin demokratikleşmesi açısından yeni bir aşama olacak.

Süreç, sorunsuz ve engelsiz gelişmeyecek. Gelgitler, provokasyonlar, manevralar beklenmeli. Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin bütün bileşenleri ile bu sürece büyük bir titizlik ve özen ile yaklaştıklarını kamuoyu izliyor. AKP rejimi ve bileşenleri içinde bu konuda çelişkili yaklaşımlar sürüyor. Kimin samimi ve gerçekten iyiniyetli olduğunun tespitini bugün için yapmak çok zor. Bunu sonuç gösterecek. Türkiye Cumhuriyeti devleti açısından girilen sürecin birçok zorluklar içerdiğini anlamak için alim olmak gerekmiyor. Bugüne kadar sürdürdükleri inkar ve imha politikalarından dönüş yapmaları, taviz vermeleri, kendileri açısından zorlukları da beraberinde getiriyor. Ancak sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi böyle bir olgudur işte. Seni hiç istemediğin, beklemediğin, planlamadığın olgular ile karşı karşıya bırakabilir.

Türkiye'de herkes "Kürt sorunu" kavramı üzerinde yoğunlaşıyor. Ne ki bugün bir "Türk sorunu" oluştuğunun sinyalleri güçlenerek topluma yansıyor. AKP rejiminin, görüşme ve müzakere sürecine paralel olarak titizlik ve özen ile üzerinde çalışması gereken asıl mesele de budur. Türkiye'nin en önemli gazetelerinin baş köşesinde "Türkiye Türklerindir" ile uyanan, ilkokullarda her sabah "Türküm, doğrudum, çalışkanım" andını tekrarlayarak derse başlayan, "Türk" Hava Yolları ile uçan, "Türk" Telekom ile konuşan, "Her Türk asker doğar" nakaratı ile sabah talimi yapan..., benzer örnekler çoğaltılabilecek olan, olgular ile yetiştirilmiş, eğitilmiş, bir halktan söz ediyoruz. Türk halkı ve asimilasyona uğrayarak türkleştirilmiş halkların mensuplarının, milliyetçi, ırkçı ideolojinin etkisinde olan bu geleneksel bilinç sahibi topluluğun, yeniden eğitilmesi ve farklı bir şekilde bilinçlendirilmesi gerekiyor. Bu çok hassas bir süreçtir. Ancak çok fazlasıyla da önemlidir.

Yeni Anayasa hazırlanma süreci Türkiye toplumunun milliyetçi, ırkçı alışkanlıklarının ve eğitimlerinin aşılmasında bir eğitim süreci işlevi görebilir. Bu kolay bir iş değildir. Yılların "üstün ırk" propagandası bir anda kafalardan silinip atılamaz. Devlet, hükümet, tüm siyasi parti, demokratik ve toplumsal kuruluşlar toplumun halkların kardeşliği ve eşitliği temelinde eğitilmesinde önemli görevler üstlenmelidirler. Milli Eğitim Bakanlığında başlamak üzere hükümetin tüm kademeleri, yazılı ve görsel medya bu alanda somut programlar temelinde bir eğitim ve bilinçlendirme seferberliği başlatmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye Cumhuriyeti devletini ve hükümetini bu alanda göreve çağırıyor. Yürütülmekte olan görüşme ve müzakere sürecinin gerçek anlamda tüm topluma malolması ancak ve ancak toplumun yeniden eğitimi ve bilinçlendirilmesi ile mümkün olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi

26 Ocak 2013

Anayasa tartışmalarına katkı

• Ali Oktay Kaya

Partimiz, Türkiye Komünist Partisi, "Anayasa Hazırlık Komisyonu" çalışmalarını yakından takip ediyor. Bu yazımızda Anayasa tartışmaları konusunda üç konuda görüşlerimizi paylaşmak istiyoruz. Parti örgütlerimiz, değişik siyasi parti ve toplumsal örgütlerde görev yapan yoldaşlarımızdan gelen değerlendirmeleri de dikkate alarak, dile getirilen görüş ve öneriler konusunda varılan durumu kısaca bir özetlemek istiyoruz. Anayasa hazırlık sürecinin bundan sonraki aşamalarında ve özellikle Kürdistan Özgürlük Hareketi ile yürütülen görüşme ve başlayacak olan müzakerelerin ışığında konunun önemiminin altını çizmek istiyoruz.

Vatandaşlık ve din tanımı

Vatandaşlık tanımı konusunda, etnik, milliyetçi, ırkçı tariflerden uzak "Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı" kavramının kabulü ve "Türkiyelilik" nitelemesinin Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan tüm halkların temsiline olanak tanıdığı görüşündeyiz. Nüfus kağıdı ve pasaport gibi resmi evraklarda, Tabiiyeti: Türkiye Cumhuriyeti, Milliyeti: Türk, Kürt, Laz, Arap, Abhaz, Çerkez, Abhaz, Arnavut, Roman v.b., Dini: İslam Alevi, İslam Sünni, İslam Şafi, Ezidi, Süryani, Ateist, Ermeni Katolik, Ermeni Ortodoks, Rum Ortodoks, Musevi, Hristiyan Katolik, Hristiyan Protestan, v.b. gibi nitelendirilmesi en doğru tanımlama olacaktır. Başka ülke vatandaşlıklarından TC vatandaşlığına geçenler için ise yine tabiiyeti hanesinde TC, ama milliyeti hanesinde, hangi ulusa mensup ise, mesela Alman, Rus, Azeri, Gürcü, İspanyol gibi nitelendirilmesi yerinde olacaktır. Bu şekilde bir tanımlama, hem ulusal anlamda eşit hakların elde edilmesinin sağlanmasında bir ilk adım olacak, hem de örneğin dini tanımların ayrıntılandırılması, yeni anayasada her dinin kendini yaşamasını ve ibadethanelerinin, kültürünün korunması ve geliştirilmesi için içermesi gereken öğeleri içermesi anlamında bir başlangıç olacaktır. Dolayısıyla Diyanet İşleri Başkanlığı yerine her dini topluluğun kendi kurumsallaşmasının oluşturulması ve dine bağlı vatandaşların, aidiyet hissettikleri kurumlara yapacakları maddi katkıların belirlenmesini sağlayacaktır. Çünkü hem din ile devlet işlerini ayırıyorum diyerek "laik" olma iddiasında bulunup, tek bir dini topluluğun tüm finansmanının devlet kasasından, devlet görevlileri tarafından yapılması bir çelişki

teşkil etmektedir. Ateistler dışında tüm din mensuplarının kendilerini ait hissettikleri dini kurumların oluşacak olan merkezi birliğine veya konseyine maddi katkılarını yapmaları sağlanmalıdır. Ermeni, Musevi veya bir Rum vatandaşın ödediği vergiden İslam dininin temsilcisi olan Diyanet İşleri Başkanlığına onların rızası olmadan bütçe oluşturulması yerine, her dini birlik veya konsey, mensuplarının ödediği dini vergi veya kesintiden doğrudan faydalanmalıdır. Bu ödemeyi yapmak istemeyen bir birey de o dinden istifa etme ve ödeme yapmama hakkına sahip olmalıdır.

Ülkenin siyasi ve ulusal yapısı

Öncelikle nüfus ve yüzölçüm bakımından bu büyüklükteki bir ülkenin yönetiminde yerel insiyatifin teşvik edilmesi, gelişme, kalkınma ve eğitim açısından önemli bir rol oynamaktadır. Ülkemiz gerçeğinde buna ilaveten bir de Kürt ulusal sorunu gibi önemli bir konunun varlığını dikkate almalıyız. Diğer ulus ve ulusal azınlıkların da kültürel ve siyasi haklarının gelişimini de gözönünde tutmalıyız. Dolayısıyla Kürt ulusal sorunu ile ilgili temel ilke, "ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı", ilkesi olmakla birlikte, eğer Kürt ulusu birlikte yaşamaktan yana tercihinin kullanırsa, ki güncel gelişmeler bugün için bu karara işaret ediyor, bu durumda bizim de bu olguyu özen ile dikkate almamız gerekiyor.

Merkezi yapıya bağlı, bölgesel özerk yönetim ilkesinin uygulamaya konması yeni anayasa tartışmalarında ele alınmasını yeni anayasa oluşturma sürecinde ele alınması gereken önemli bir konu olarak değerlendiriyoruz. Bu yapılanma, ülkenin hem siyasi yönetimi açısından, hem de başta Kürt ulusu farklı halkların siyasi, demokratik ve kültürel haklarının teminat altına alınması açısından önem arz ediyor. Burada farklı görüşler geliştirmek mümkündür. Daha dar alanları kapsayan, ulusal özellikleri de dikkate alan, sayısal olarak daha fazla olan eyalet veya bölgesel vilayetler bir öneridir. İdari olarak daha fazla bürokrasiyi içinde barındırmakla birlikte birimlerin küçülmesi, ilgili her bir birimdeki gelişmeyi hızlandırıcı rol oynayabilir. Bu daha çok eyalet yönetimi ilkesine uygundur ve her eyaletin başında seçilmiş bir eyalet meclisi / konseyi ve onun başında da seçimle işbaşına gelmiş bir vali, yani eyalet başkanı olabilir. Diğer

bir olasılık ise, bugünkü coğrafi bölgelere yakın özerk bölgeler / cumhuriyetler oluşturulmasıdır. Burada da özerk cumhuriyetlerin başbakanları ve meclisleri seçimle belirlenmelidir. İki öneride de eyalet veya özerk cumhuriyetlerin temsilcilerinden oluşan bir konsey, bugünkü TBMM'nin bir alt kademesi olarak eyaletler konseyini veya özerk cumhuriyetler konseyini veya diğer bir adıyla Halklar Konseyini oluşturmalıdır. Halklar Konseyi aldığı kararları TBMM'ye veya farklı bir niteleme ile adıyla Türkiye Cumhuriyeti Parlamentosu'na sunmalıdır. Tüm Cumhuriyeti ilgilendiren yasalar ve kararlar Parlamenteoda alınmalıdır. Halklar Konseyinin kararları Parlamento için tavsiye niteliğinde olmalıdır. Eyalet Meclisleri veya Özerk Cumhuriyet Konseyleri ise sorumluluk alanında o yörenin ulusal özelliklerini de ayrıntılı ele alan, temsil eden bir işlev üstlenmelidir. Merkezi Halklar Konseyinde kendi bölgesinin ulusal, kültürel özelliklerini temsil etmelidir. Her eyalet veya özerk cumhuriyetin diğer eyalet veya özerk cumhuriyetlerde temsilcileri olmalı, o eyalet veya özerk cumhuriyetlerde yaşayan kendi mensuplarının haklarının temsilcisi olmalıdır. Bu şekilde yapılandırılan siyasi bir idare aynı zamanda ulusal ve kültürel anlamda da her ulusun demokratik ve siyasi haklarının korunmasının ve merkezi yönetimde temsilinin güvencesi olacaktır.

Olmaz ise olmaz olması gereken Kürdistan Eyaleti veya Özerk Cumhuriyetidir. Bunun yanı sıra Lazistan, Karadeniz, Trakya, Marmara, Ege, Akdeniz, Anadolu gibi eyalet veya Özerk Cumhuriyetlerin yanı sıra, İstanbul gibi metropollerini kapsayan bölgeler kendi adına eyalet veya özerk cumhuriyet olarak tanımlanmalıdır. Araplar, Çerkezler, Arnavutlar gibi değişik yörelerde, farklı illere dağılmış uluslar için ise, onların ulus bilinçlerini geliştirmeleri, siyasi hak ve kültürel değerlerini geliştirebilmeleri için dahil olacakları eyalet veya özerk cumhuriyetler içinde ayrı haklar tarif edilmelidir. Balkanlardan göç etmiş müslümanlaşmış Grek, Boşnak, Arnavut, Pomak azınlıklar veya Kafkasya'dan göç etmiş, Gürcü, Abhaz, Çerkez ulusal kökenler sahip halklar, kendi ulusal haklarını nasıl kullanacaklarını demokratik süreçler içinde kararlaştırma olanaklarına sahip olmalıydılar. Asimilasyon süreci sonunda türkleştirilmiş

Devamı 3. sayfada...

Anayasa tartışmalarına katkı

İkinci sayfadan devam

olup da bu olguyu kabullenen birey ve toplulukların da bu tercihlerine saygı gösterilmeli ve Türk ulusu çerçevesinde ele alınmalıdır.

Bu ilkeler çerçevesinde şekillenecek yeni bir anayasa acele getirilmemeli, özellikle "bölünme" v.b. gibi savların tersine, ülke yönetiminin demokretikleşeceği ve güçleneceği gerçeği, anayasa tartışma ve hazırlık sürecinde topluma özümsetilmelidir.

Başkanlık sistemi ve siyasi yasaklar

Vatandaşlık ve ülkenin siyasal ve yönetsel yapılanması konusunda buraya kadar tarif ettiğimiz düşünce ve önerilerimizin dikkate alınması durumunda Türkiye Komünist Partisi, buna koşut bir Başkanlık sistemi konusunda olumsuz yaklaşmamaktadır. Bu altyapı ile gelişecek ve halkların seçimi ile işbaşına gelecek olan bir Devlet Başkanı, Cumhuriyet Parlamentosunun ve onun seçeceği Bakanların Başkanı olarak, Halklar Konseyinin Başbakanı ve eyalet veya özerk cumhuriyetlerin başkanları ile bu ülkeyi demokratik ilkeler çerçevesinde kolektif olarak yönetebilir. Başkanlık sisteminin olmaz ise olmaz bir ön koşulu bu siyasi ve demokretik yapılanma ise, diğer eşdeğerde önemli bir ön koşulu da siyasi yasakların anayasa tarafından kalkmasının güvence altına alınmasıdır. Ulusal, dinsel, kültürel ve / veya sınıfsal tarifler, anayasal çerçevede dokunulmayacak şekilde güvence altına alınmalıdır. "Bir sınıfın diğer bir sınıf

üzerinde tahakkümünün tesis edilmesinin engellenmesi" gibi yaşamla bağdaşmayan tarifler ortadan kaldırılmalıdır. Bu tarifler yaşamla bağdaşmıyor, çünkü bu ülke doksan senedir bir sınıfın diğer bir sınıf üzerinde tahakkümü temelinde yönetiliyor, anayasalar, ceza yasaları buna göre şekillendiriliyor. Örgütlenme ve propoganda üzerinde ırkçı, faşist görüş ve eğilimler dışındaki tüm yasaklar ve sınırlamaların kaldırılması yeni anayasa ile güvence altına alınmalıdır. Bu yapılmadığı takdirde Kürt ulusal sorunun çözümü için de bugün için başlatılan süreç hiç bir surette uzun vadeli ve kalıcı olamayacaktır. "Terör"ün tanımı yeniden yapılmalıdır, sınıfsal, ulusal ve kültürel hakların savunulması ve o uğurda verilecek her tür mücadele "terör" tanımlamasından çıkarılmalıdır. Bu anayasa öyle bir anayasa olmalı ki, "terör" yasaları çerçevesinde tarif edilen sınıfsal, ulusal ve kültürel haklar, toplumun en meşru demokratik hakları olarak tanımlanabilsin ve onun zedelendiği koşullarda onun yeniden teşkili için yürütülecek savaşım "terör" olarak nitelendirilmesin. Buna karşıt ırkçı, faşist, gerici fikir ve girişimler ise anti-demokratik, engellenmesi gereken fikirler olarak tarif edilmeli ve bu amaçlar için yürütülen faaliyetler terörist faaliyetler olarak nitelendirilmelidir. Ancak bu koşullarda bir ulusun başka bir ulusu ezip sömürmesi ve yok sayması, bir dini çevrenin başka dini çevre ve azınlıkların haklarını gaspemesinin, yok saymasının önü devlet güvencesi ile

alınabilir. Sınıfsal anlamda bunu talep etmek mümkün değildir. Demokratik hak ve özgürlükleri güvence altına alacak bir anayasa bu konuda sınıfsal mücadelenin önündeki engelleri kaldırması için gerekli koşulları yaratabilir ama nihai olarak sınıf savaşımının sonucu iktidar sorunu olduğundan onun tek güvencesi işçi sınıfının ve emekçi halkların, politik öncü örgütleri Türkiye Komünist Partisi'nin önderliğindeki mücadeleleridir. Sınıfsal olanın, ulusal ve kültürel olandan böyle niteliksel bir farkı vardır.

Türkiye Komünist Partisi yasaklı bir partidir, ancak bu bizim toplumsal olaylara müdahale hakkımızı elimizden almıyor. Tam aksine, iktidarı hedefleyen politika ve örgütlenmenin yanısıra güncel gelişmeler müdahale ve demokrasi mücadelesinde rolümüzün artmasını gerektiriyor. Yasaklı olmamız, illegal yapılarda çalışmamız da bu konuda bize engel teşkil etmiyor. Parti kadrolarımız toplumun her alanında faaliyet gösteriyor. Bu faaliyetlerinde ve günlük propaganda ve örgütlenme çalışmalarında da partimizin Anayasa tartışmaları çerçevesinde kimi görüşlerinin olgunlaşması ve değerlendirilmesi önem arz ediyor. Türkiye Komünist Partisi yasalarca yasaklı olsa dahi, işçi sınıfının ve ülkenin ezici çoğunluğunun partisidir ve sınıfın meşru yasallığına sahiptir. Partimizin sözü ve görüşleri de temsil ettiğimiz sınıf açısından meşru ve önemlidir, bir o kadar da gerekli ve belirleyicidir.

Nasyonal Sosyalistler bunu da yaptı

Atatürk milliyetçiliğinin varacağı nokta!

„TKP" adını devletin icazeti ile kullanan nam-ı diğer SİP'liler İstanbul'da „İnsanlık NATO'yu yenecek" adı altında bir toplantı düzenlediler. „Uluslararası Konferans" adını verdikleri toplantıda tam da CHP sayılabı Birgül Ayman Güler'in „Türk ulusu ile Kürt milliyeti eşit olamaz" sözlerinin sıcak tartışmalara yolaçtığı, CHP içinde, üstyönetim ve sayılabı arasında saflaşmaların olduğu bir dönemde bu tartışmalar karşısındaki tavırlarını net ve yanlış anlaşılacak bir şekilde ortaya koydular. Provokatif bir şekilde Türkiye Cumhuriyeti bayrağı ve Atatürk posteri önünde CHP'li Maltepe Belediyesi'nin

ev sahipliğinde bu tartışmalarda hangi tarafta yer aldıklarını ilan ettiler.

Utanmadan, sıkılmadan, Yunanistan, Portekiz, İspanya, Belçika ve Macaristan'dan davet ettikleri komünistleri de bu oyunlarına alet ettiler. Bu yolla kendi milliyetçi, Kürt Özgürlük Hareketi'ne düşman politikalarını meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

Sahte „TKP"liler, Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarına düşman, milliyetçi söylemlerini, „anti-emperyalizm" kılıfı içinde paketleyip sunmaya çalışıyorlar. Bunların anti-emperyalizmi, MHP'nin, CHP'nin, İP'nin anti-emperyalizmi gibidir. Dünya Sosyalist Sistemi'nin varlığı koşullarında anti-emperyalist olmak aynı zamanda anti-komünist olmamak ile eşdeğer anlama geliyordu. Bugün dinsel gericisinden, milliyetçisinden, faşistinden, ulusalcısına kadar anti-emperyalizmden bahsedilen anti-emperyalizmi o dönemdeki anti-emperyalizmden farklıdır. Onlar anti-emperyalizmi, milliyetçi ve ulusalcı bir içerik ile savunuyorlar. Değilse, Lenin'in tespiti ile „kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizme" karşı sınıf mücadelesini yükseltmenin, uluslararası alanda

Devamı 4. sayfada...

Nasyonal Sosyalistler...

Üçüncü sayfadan devam

egemen burjuva sınıfının iktidarını yıkmak anlamında kullanıyorlar.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye Cumhuriyeti bayrağını inkar etmiyor. Ne ki, bu bayrak ezen bir ulusu temsil eden bir bayrak olduğu sürece, emek sömürsününün uygulayıcısı bir burjuva diktatörlüğünün simgesi olduğu sürece, Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarına nispet olsun anlamında bir sembol olarak kullanılmasına karşı çıkıyor.

Partimizin kurucuları ve ilk Merkez Komitesi üyeleri, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının Mustafa Kemal'in emri ile katledilmelerinin 92. yıldönümünden beş gün sonra, onun portresi altında toplantı düzenlemek ve Kemal Okuyan ile Aydemir Güleri'in yaptığı gibi poz vermek kendisini komünist olarak adlandıranların tavrı ve davranışı olamaz. Bir taraftan yıllarca adını bile ağızlarına almadıkları Mustafa Suphi ve yoldaşlarını, kendilerinin Türkiye Komünist Partisi olduğunun ispatı amacıyla yasak savar gibi anma toplantıları düzenlemenin, ardından da yoldaşlarımızın katilinin portresi altında toplantı düzenlemenin çelişkisi sahte „TKP“lilerin gerçeğidir. Onlar bu eylemleri ile gerçek yüzlerini devrimci, demokrat, sosyalist ve komünist kamuoyuna bir kez daha göstermişlerdir.

Türkiye'de oluşan „Nasyonal Sosyalist“ bir blok mevcuttur. CHP, İP, SİP/„TKP“, ADD, TGB, onların yayın organları, Sözcü, Cumhuriyet, Aydınlık, Yurt, Sol ve Ulusal Kanal bu bloğun bileşenleridir. Bu blok, 12 Eylülcü faşist generalleri ve onların ardılları, Şener Eruygur, Hürşit Tolon, Çevik Bir, Veli Küçük, Hasan Kundakçı, Levent Ersöz, Arif Doğan, Engin Alan, Yaşar Büyükanıt ve İlker Başbuğların müttefikidir.

Türkiye Komünist Partisi, ÖDP ve Halkevleri'ni, bağımsız devrimci-demokrat aydın ve sanatçıları bu oluşuma mesafeli davranmaya, onların suç ortağı olmamaya çağırıyor. SİP/„TKP“ üyesi dürüst unsurları, nasyonal-sosyalist sözde yöneticilerini deşifre etmeye, onlara bu davranışlarının hesabını sormaya çağırıyor. Sadece adında „TKP“ geçtiği için iyiniyetle yolunu şaşırıp bu partide yer alan devrimcileri bu oluşumdan ayrılmaya, Türkiye işçi sınıfı ve Kürdistan Özgürlük Hareketi saflarında mücadelede onurlu yerlerini almaya çağırıyor.

Sahte „TKP“nin Yalçın Küçük'ün devşirmesi öğrencilerine sesleniyoruz: Aslınıza dönün ve işçi sınıfımızın politik öncü örgütü Türkiye Komünist Partisi'nin adını bu rezilliklerinize alet etmeyin. Türkiye Komünist Partisi'nin gelişen örgütlenmesi sizi ezip geçmeden ve sizin

altından kalkamayacağınız sinyaller vermeden siz, siz olun ideolojik, politik duruşunuza uygun nitelemeleri tercih edin.

Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciler, sosyalistler, komünistler sizlere sesleniyoruz: Sahte „TKP“, aynen zamanında Şefik Hüsnülerin „TKP“sinin devamı olduğunu ilan eden Perinçek'in „İşçi Partisi“ ile aynı saflardadır. „TKP“ adını kullanan bu unsurların Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinden izole edilmesi, akıl hocaları Yalçın Küçük'ün köşe yazarlığı yaptığı Aydınlık gazetesi ve onun „İşçi Partisi“nin izole edilmesi kadar önemlidir.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye işçi sınıfı hareketi ve Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin temel bağlaşıklığı çerçevesinde, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıflarının ve emekçi halklarının savaşımsız, sömürsüz bir düzenin temellerini atacağı anti-emperyalist demokratik halk devrimi mücadelesinde tüm devrimci, demokrat ve sosyalist kişi, kuruluş, örgüt ve partileri, sınıfsal anlamda gerçek anti-emperyalist savaşımı yükseltmeye çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi

05 Şubat 2013

İstanbul'dan bir Parti Komitesi'nin mesajı

Onbeşler'i andık

Tarih 28 Ocak 2013.

Onbeşler'in beş yoldaşı, beş TKP'li komünist, Sarıyer'de toplandı.

Toplantıyı açtık!

"Yoldaşlar karanfiller hazır mı?" dedim.
"15 kızıl karanfil hazır" dedi kadın yoldaş.

"Külüstür hazır mı?" dedim.

"Depo dolu" dedi, genç yoldaş.

"Güvenlik ne durumda?" dedim.

"En ince noktasına kadar düşünüldü" dedi proleter yoldaş.

Çıktık kararlılıkla yola.

Atladık külüstüre.

Vardık Kilyosa.

Yanaştık Karadeniz'in durgun sularına.

Saat 0:00

92 yıl evvel 28 Ocak'ı 29 Ocak'a bağlayan gece Karadeniz'de burjuvazinin katlettiği onbeş yoldaşımızın resmini gördüm yoldaşlarımızın çelik aynalı gözlerinde.

Haykırdım Karadeniz'e bakarak:

"Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz,
alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz,
dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını.

Yine fakat bir yıldırım zulmeti yırtsa,
sağır göğün koynundaki çanı haykırtsa,
anıyoruz göğsümüzün son sayhasını.

Eski cihan, yeni cihan önünde eğil!

Aramızdan birkaç yoldaş ayırmak değil,
her ne yapsan varacağız emelimize!

Karadeniz bunu duysun derinliklerin!

O ateşli göğüsleri delen hançerin
kabzasını alacağız biz elimize!"

Sarıldık sonra birbirimize,

aldık üçer kızıl karanfil elimize.

Bıraktık karanfilleri Karadeniz'e

Kadın yoldaş haykırdı bu kez:

"Hapis, zindan, kan, ateş, halklarımızın
ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketini
ve demokrasi hareketini durduramaz!"

Hep birlikte haykırdık sonra:

ONBEŞLER YAŞIYOR SAVAŞIYOR!

İstanbul'dan bir Parti Komitesi